

A portrait of pianist Hannes Minnaar, a young man with curly brown hair and glasses, wearing a dark pinstriped suit jacket. He is sitting and looking towards the camera with a slight smile. The background is dark.

HANNES MINNAAR | piano

Liszt | Busoni | Franck | Rachmaninoff | Bauer | Vaughan Williams | Grainger

STEINWAY

BACH
INSPIRATIONS

HANNES MINNAAR

INSPIRATIONS

Johann Sebastian Bach / Franz Liszt		
Prelude and Fugue in A minor, BWV 543		
01	Prelude	3:23
02	Fugue	6:23
Johann Sebastian Bach / Ferruccio Busoni		
03	Wachet auf, ruft uns die Stimme, BWV 645	3:55
04	Nun komm' der Heiden Heiland, BWV 659	4:55
05	Nun freut euch, lieben Christen g'mein, BWV 734	2:06
César Franck		
Prélude, Choral et Fugue, M. 21		
06	Prélude	4:44
07	Choral	6:40
08	Fugue	6:35
Johann Sebastian Bach / Sergei Rachmaninoff		
from Violin Partita no. 3 in E major, BWV 1006		
09	Prelude	3:39
10	Gavotte	3:11
11	Gigue	1:38
Johann Sebastian Bach / Harold Bauer		
12	Die Seele ruht in Jesu Händen, from BWV 127	5:21
Johann Sebastian Bach / Ralph Vaughan Williams		
Ach bleib bei uns, Herr Jesu Christ		
13	Choral, BWV 253	1:21
14	Choral Prelude, BWV 649	3:49
Franz Liszt		
Fantasia and Fugue on the Theme B-A-C-H, S. 529 (2nd version)		
15	Fantasia	3:51
16	Fugue	8:35
Percy Grainger		
17	Blithe Bells, after BWV 208	4:08

Total time: 75:28

BACH INSPIRATIONS

Preludes, Chorales and Fugues

Few composers can have inspired a wider range of people with their music than **Johann Sebastian Bach**, (1685-1750). His works are still beloved listening for vast numbers of enthusiasts today. Rare is the music student who has not at some time performed his music or played his suites and partitas on the violin, cello, flute, saxophone, accordion, organ or piano. There seems to be no end to the stream of performances and recordings - and for good reason: his music remains a potent source of inspiration.

Bach has also proved an inexhaustible source of inspiration for composers. Although he was the target of considerable criticism in his day, and his works were rarely if ever performed in the years immediately after his death, his standing among colleagues was undisputed. In particular *Das Wohltemperierte Klavier* (The Well-tempered Keyboard) was considered a virtual handbook for composers. Haydn was familiar with the collection, Mozart transcribed portions of it for string quartet, Beethoven was taught from it, and Chopin used the music to warm up before concert performances.

Bach's vocal compositions did not have a commensurate reputation. But after Mendelssohn organized a performance of the St. Matthew Passion in 1829, it proved to be the start of a genuine Bach revival for wider audiences. In the following years, both Schumann and Liszt became passionate advocates for Bach's music. Liszt, as a touring piano virtuoso, aroused wild enthusiasm with his own arrangements of several of Bach's major organ compositions. In this way he established the foundation for a vast repertoire of arrangements and transcriptions that appeared in the succeeding generations. A varied selection of these can be heard on this CD.

The transcription by **Franz Liszt** (1811-1886) of the **Prelude and Fugue in A minor, BWV 543**, is a nearly literal reproduction of the original work. The virtue of the arranger consists primarily of his choice of this work for transcription: the material, composed for the organ, is wonderfully suited for the piano's more naturally romantic tone-colour. He only doubles the pedal line, when possible, in octaves. Liszt featured the work regularly in his concerts throughout his entire life, and took considerable liberties with it. An eyewitness account relates how, on one occasion, he gave three successive totally different interpretations of the work.

The prelude is built up out of improvisatory passagework, based primarily on the opening motive, a broken triad. The fugue, in 6/8 meter, has the character of a dance; like so many works of this kind, it concludes with passagework recalling the content of the prelude.

The **Fantasia and Fugue on the Theme B-A-C-H, S. 529 (2nd version)**, also by Liszt, is not a transcription, but rather a homage to the older composer. It is a freely-composed work, and not a single note of it derives from Bach's music. Because the German pitch system refers to B flat as B and B natural as H, it is possible to spell out B-A-C-H as a musical motive. Bach himself was the first to do this, most prominently as one of the fugue subjects in his 'Art of Fugue'. Many later composers honoured him with compositions making use of the same motive. Beethoven, for example, planned to compose an overture on this motive, and Schumann used it as a subject in a series of six fugues. The original version of Liszt's work in honor of Bach was originally composed for the organ on the occasion of the dedication of the new Ladegast organ in the cathedral of Merseburg. He revised the work in 1871 and then made piano arrangements of both versions. The version recorded here is the piano arrangement of the second version.

The chromaticism inherent in the B-A-C-H motive has a destabilizing effect on the music's tonality, so that it sounds very advanced for a work dating from 1855. The same chromaticism has a powerful influence on the music's character: the louder passages are heroic, and the softer ones painful. Liszt sustains the motive during a 12-minute composition, concentrating with diabolical intensity on achieving every imaginable harmonization and transformation of the four notes.

The chorale arrangements by **Ferruccio Busoni (1866-1924)** for piano are among the most popular of this composer's works. He was a great admirer of both Bach and Liszt - it is not unimaginable that the latter was the initial inspiration for Busoni to make his Bach transcriptions. Busoni took his work as an arranger very seriously. He wrote a 36-page article explaining his own inventive techniques for reproducing the sonorous quality of the organ on the piano.

The intimate chorale arrangements on this CD consist of fairly literal transcriptions by Busoni: 'in the chamber style', as he himself described it. He modestly indicated his own additions to the original by using a smaller typeface. The extensive indications by the arranger, however, put a definite stamp on the interpretation: 'Allegretto tranquillo, con semplicità devota. Mezza voce, egualmente. Si usi de pedale con molta riservatezza' [A tranquil allegretto tempo, with devout simplicity. With a muted voice, evenly. Let the pedal be used with great discretion], as he notes, for example in **Wachet auf, ruft uns die Stimme, BWV 645**, a piece whose original innate quality is rather lively. **Nun freut euch, lieben Christen g'mein, BWV 734**, receives the indication 'Allegro. Molto scorrevole, ma distintamente' (Allegro. Very fleeting, but distinctly). And so the Italian composer succeeds in giving the Lutheran chorales a distinctly mystical or virtuosic quality.

Mysticism and virtuosity are even more applicable to the two triptychs that have assured the immortality of **César Franck (1822-1890)** as a composer for the piano. After an exhausting career as a piano prodigy, Franck turned away from the instrument and devoted himself to the organ. Having composed nothing for the piano for 39 years, except for a simple two-minute

piece for a student, Franck completed the **Prélude, Choral et Fugue** in 1884. The piece makes no direct references to Bach, but the composition of a prelude and fugue in 19th-century France could hardly be interpreted as anything other than a deliberate homage to the great master of this genre. Franck's choice to add a chorale as a third element to this work only underlines the allusion. As far as the piece itself goes, Franck goes entirely his own way. Despite the classical title, the various movements of the work are free and romantic in character.

The prelude is based on two motives: the first is a restless 32nd-note movement in broken chords; the second is a descending motive in seconds, recalling Bach's Cantata 'Weinen, klagen, sorgen, zagen', BWV 12, which gives a foretaste of the fugue subject. A cleverly constructed transition passage leads to the chorale, which consists of long melodic lines leading three times in succession to a recognizable theme, played more strongly each time. After another transition section, the fugue begins. This movement gradually becomes more and more restless before coming to a dramatic standstill. After a fermata, a fantasia-like passage follows, during which Franck pulls off his most mastery achievement: he combines the elements of all three movements. At the same time, we hear the restless notes of the beginning, together with the themes of the chorale and fugue. This apotheosis leads to a glorious conclusion in the tonic major.

Sergei Rachmaninoff (1873-1943) produced his arrangement of three movements from the **Partita for Unaccompanied Violin in E major, BWV 1006**, in 1933. This virtuoso pianist was well-acquainted with the violin repertoire—he regularly gave concerts with Fritz Kreisler (whose compositions he also incidentally arranged for piano solo). He was probably also familiar with Ysaye's sonatas for unaccompanied violin, written in 1923, the second of which opens with an allusion to Bach's partita. However, the direct inspiration for the arrangement was actually a performance of the original given by Nathan Milstein.

Rachmaninoff left the solo violin's line completely intact, but added numerous additional voices to the composition, most of them derived from Bach's motives. The resulting harmonies are largely characteristic of Rachmaninoff's style, which retains the airy character of the original piece, approaching a kind of salon music.

Harold Bauer (1873-1951) after a career as a violin prodigy in England, chose the piano as his instrument on the advice of none other than Paderewski. Bauer initially settled in Paris, where he gave the premiere of Debussy's 'Children's Corner' suite. That same year, Ravel dedicated his 'Ondine' from the 'Gaspard de la Nuit' suite to Bauer. Bauer later moved to the United States, where he was primarily active as a teacher up to the time of his death. He made a number of transcriptions, mostly of works by Bach.

Bauer transforms the aria **Die Seele ruht in Jesu Händen** from the cantata 'Herr Jesu Christ, wahr' Mensch und Gott', **BWV 127** into a convincingly romantic piano piece. The original oboe part is played an octave lower, while the right hand's repeated chords (two recorders in the original score) refer to the 'passing bell' mentioned in the text. Bauer also introduces minor alterations to the original harmonies, making no effort to conceal his admiration for the music of Brahms.

The versatile composer **Ralph Vaughan Williams** (1872-1958) was thoroughly at home with liturgical music. He was active as the editor of the collections 'The English Hymnal' and 'Songs of Praise'. He composed his arrangement of the choral prelude **Ach bleib bei uns, Herr Jesu Christ, BWV 649** as his contribution to 'A Bach book for Harriet Cohen' - a collection of Bach arrangements for the English pianist of that name. Vaughan Williams's contribution stands head and shoulders above the other arrangements.

The piece undergoes a thorough rearrangement in his transcription. Bach composed the original as a cantata movement (from the cantata 'Bleib' bei uns, denn es will Abend werden', BWV 6). The elegant melody is played there by a violoncello piccolo, whose light and floating character is a reference to the line from the cantata text 'dein göttlich Wort, das helle Licht' (thy divine word, that brilliant light). Vaughan Williams took his inspiration more from the crepuscular character of the text and gave his arrangement the indication 'Andante tranquillo (quasi notturno)' (A tranquil walking pace, like a nocturne). In this version, it is the chorale melody which portrays the divine light in bright-toned chords. Vaughan Williams, incidentally, preceded his arrangement with a chorale harmonization (based on BWV 253), providing both the German text and an English translation.

Percy Grainger, a native of Australia (1882-1961) was an eccentric, known primarily as a virtuoso pianist and a composer of folk-song arrangements. He was not particularly fond of Haydn, Beethoven, or Mozart, but loved Bach all the more in contrast. His scores are characterized by extremely precise indications for dynamics, tempo, and pedaling.

His very free paraphrase, **Blithe Bells**, is indicated in the score as "A free ramble by Percy Aldridge Grainger on Bach's aria 'Sheep may graze in safety where a goodly shepherd watches o'er them' (From the Secular Cantata 'Was mir behagt is nur die muntre Jagd' (My joy is ever in the merry chase)). The ramble is coloured by the thought that Bach, in writing the melody in thirds that opens and closes the number, may have aimed at giving a hint of the sound of sheep bells."

Hannes Minnaar.

Hannes Minnaar

“A young pianist of international standing has appeared”

In May of 2013, Hannes Minnaar made his debut with the Royal Concertgebouw Orchestra in Beethoven's Fourth Piano Concerto under Herbert Blomstedt. This performance marked a new milestone in the career of the 28-year-old pianist. The invitation to perform in this concert came shortly after Minnaar was awarded the third prize at the 2010 Queen Elisabeth Competition in Brussels. The following year, he received a Borletti-Buitoni Trust Fellowship. He then brought out his first CD, which included Rachmaninoff's rarely played First Piano Sonata and Ravel's "Miroirs". This critically acclaimed CD subsequently received an Edison award.

Minnaar's talent had already attracted attention at the Amsterdam Conservatory, where he completed his studies summa cum laude under Jan Wijn. Soon afterwards he was invited to perform as a soloist with several orchestras. He worked with conductors including Marin Alsop, Frans Brüggen, and Edo de Waart. He appeared in recitals and was a guest at various festivals. In 2013, Minnaar performed at the well-known piano festival in La Roque d'Anthéron, a drawing card for the great pianists of the world. Minnaar also performed at festivals in countries such as China and Bahrein. At the end of 2013 he will make his recital debut in Tokyo.

In 2008, when Minnaar made the decision to compete internationally, he took part in the Geneva Competition, where he was awarded a second prize. This was followed in 2010 by the award from the Queen Elisabeth Competition, which set Hannes Minnaar in the international limelight. Reviewers praised the natural quality of his playing, his musical intelligence, feeling for structure, modesty, and his solid work ethic: "a winning combination". The Dutch newspaper NRC summed it up: "A young pianist of international standing has appeared" (2010).

Minnaar's activities extend well beyond the solo piano repertoire; he is also active as a chamber music player. Together with the Van Baerle Trio, he is rapidly gaining his international laurels. The trio has won several prizes, and in 2014 it will be making a tour of the most important European concert halls in the "Rising Stars" series. In addition, Minnaar has worked with illustrious soloists such as Janine Jansen, Liza Ferschtman, Mischa Maisky, Quirine Viersen, Simone Lamsma, and the Parkanyi Quartet.

Plans are already in place to record all five of Beethoven's Piano Concertos with the Netherlands Symphony Orchestra and conductor Jan Willem de Vriend. With the CD "Bach Inspirations", Hannes Minnaar has taken an opportunity to pay homage to his favourite composer.

The press about Hannes Minnaar's Rachmaninoff / Ravel album;

"... simply sensational. (...) Minnaar has the makings of a great artist: a natural technique, musical intelligence, personality, modesty and a talent for hard work."

- Eric Schoones, International Piano Quarterly, November 2011

"The sensational young pianist (...) displays his extravagant gifts in this debut disc. (...) His musical intelligence, sense of line and structure, delicacy, subtlety of texture and discipline set him apart. (...) Watch out for him."

- Fiona Maddocks, The Observer, 20th November 2011

"He's a natural talent with a bold streak."

- Jeremy Nicholas, Gramophone, December 2011

"This is indeed an astonishing debut: the young Dutch pianist Hannes Minnaar manages the prodigious feat of making Rachmaninov's First Piano Sonata sound not a second too long. (...) Minnaar is faultless in pacing the outer movements to attain coherence of the whole, and the strongest possible sense of direction. (...) This is a disc which I will not be putting away for a long time yet."

- Nicholas Salwey, International Record Review, February 2012

BACH INSPIRATIONS

Preludes, Koralen & Fuga's

Weinig muziek heeft zoveel mensen geïnspireerd als die van **Johann Sebastian Bach** (1685-1750). Zijn werk wordt tot op de dag van vandaag door talloze liefhebbers beluisterd. Er is vrijwel geen muziekstudent te vinden die zijn werk nooit uitgevoerd heeft: suites en partita's worden gespeeld op viool, cello, fluit, saxofoon, accordeon, orgel en piano. Aan de stroom uitvoeringen en opnames lijkt geen einde te komen – en niet zonder reden: zijn muziek blijft inspireren.

Ook voor componisten was Bach een onuitputtelijke bron van inspiratie. Hoewel hij tijdens zijn leven de nodige kritiek ondervond en zijn muziek in de jaren na zijn dood nauwelijks uitgevoerd werd, was zijn status onder vakgenoten onbetwist. Met name *Das Wohltemperierte Klavier* werd beschouwd als een handboek voor componisten. Haydn was ermee vertrouwd, Mozart bewerkte delen voor strijkkwartet, Beethoven werd er uit onderwezen en Chopin speelde er zijn vingers mee warm voor concerten.

De vocale muziek had een veel minder grote reputatie. Maar toen Mendelssohn in 1829 een uitvoering van de *Mattheus-Passion* organiseerde, was dat de aanzet tot een ware Bach-revival onder het grote publiek. In de jaren daarna waren zowel Schumann als Liszt vurig pleitbezorger van Bachs muziek. Liszt, die als pianovirtuoos rondreisde, maakte furor met eigen bewerkingen van enkele grote orgelwerken op de piano. Hij legde daarmee het fundament voor een enorm repertoire aan bewerkingen en transcripties dat in de generaties na hem ontstond – en waarvan op deze CD een gevarieerde selectie te beluisteren is.

De transcriptie die **Franz Liszt** (1811-1886) in 1842 van de **Preludium en Fuga in a mineur, BWV 543** maakte is een vrijwel letterlijke weergave van het origineel. De verdienste van de bewerker zit hem vooral in de keuze voor juist dit werk: het voor orgel gecomponeerde materiaal voegt zich wonderwel naar de van nature meer romantische pianoklank. Alleen de pedaalpartij laat hij, waar mogelijk, in octaven spelen. Liszt speelde het werk tot het eind van zijn leven regelmatig op concerten, waarbij hij zich de nodige vrijheid veroorloofde. Een ooggetuigenverlag vermeldt dat hij het bij een gelegenheid drie keer op totaal verschillende wijze voorspeelde.

Het preludium bestaat uit improvisatorisch passagewerk, voornamelijk gebaseerd op het openingsmotief (een gebroken drieklank). De fuga heeft met zijn 6/8 maat een dansant karakter en eindigt, zoals zoveel werken in dit genre, met passagewerk dat terugrijpt op het preludium.

De *Fantasie und Fuge über das Thema B-A-C-H*, S. 529/II, eveneens van Liszt, is geen transcriptie maar een hommage. Het is een vrij werk, waarin geen noot van Bach zelf afkomstig is. Omdat in het Duitse taalgebied de letter B onze Bes aanduidt, en de H onze B, is het mogelijk de letters B-A-C-H als een muzikaal motief te spelen. Bach was zelf de eerste die het gebruikte (het meest duidelijk als fugathema in *Die Kunst der Fuge*). Veel navolgers brachten hem hulde met composities waarin zij dit motief gebruikten. Zo was Beethoven ooit van plan om een ouverture op dit motief te componeren, en gebruikte Schumann het als thema voor een serie van zes fuga's. De oorspronkelijke versie van Liszt's eerbetoon werd in 1855 als orgelwerk gecomponeerd voor de inwijding van het nieuwe Ladegast-orgel van de Dom in Merseburg. Hij reviseerde het werk in 1871 en maakte van beide versies een pianobewerking. De hier opgenomen versie is de pianobewerking van de tweede versie.

De chromatiek van het B-A-C-H-motief maakt het werk tonaal weinig stabiel en daarmee zeer vooruitstrevend klinkend voor een werk uit 1855. Dezelfde chromatiek is sterk bepalend voor het karakter van het werk: in de luide passages heroïsch, in de zachtere lijdzaam. Liszt weet het motief gedurende twaalf minuten met een diabolische bezetenheid op alle mogelijke manieren te belichten, verwerken en harmoniseren.

De koraalbewerkingen die **Ferruccio Busoni** (1866-1924) voor piano arrangeerde, behoren tot het meest populaire van wat deze componist heeft nagelaten. Hij was een groot bewonderaar van zowel Bach als Liszt – het is niet ondenkbaar dat de laatste hem tot het bewerken van de eerste inspireerde. Busoni nam zijn taak als bewerker zeer serieus. Over zijn vindingrijke technieken om de sonore orgelklank naar de piano te vertalen schreef hij een 36 pagina's tellend artikel.

De hier opgenomen intieme koraalbewerkingen transcribeerde hij vrij letterlijk. 'Im Kammerstil', zoals hij het zelf uitdrukte. Zijn eigen toevoegingen noteerde hij bescheiden door middel van kleiner afgedrukte nootjes. De uitgebreide aanwijzingen bepalen de richting van de interpretatie echter wel in sterke mate. 'Allegretto tranquillo. Con semplicità devota. Mezza voce, egualmente. Si usi del pedale con molta riservatezza,' noteert hij bijvoorbeeld bij het van nature opgewekte **Wachet auf, ruft uns die Stimme**, *BWV 645*. **Nun freut euch, lieben Christen g'mein**, *BWV 734* krijgt als aanduiding 'Allegro. Molto scorrevole, ma distintamente.' Zo geeft de Italiaanse componist de Lutherse koralen een mystiek tintje, dan wel een virtuoos karakter.

Mystiek en virtuositeit zijn nog meer van toepassing op de twee drieluiken die **César Franck** (1822-1890) als pianocomponist onsterfelijk maakten. Franck had na een uitputtende carrière als wonderkind de piano de rug toegekeerd en zich tot het orgel gewend. Nadat hij (met uitzondering van een eenvoudig stukje van twee minuten voor een leerling) 39 jaar niet voor piano solo gecomponeerd had, voltooide hij zijn **Prélude, Choral et Fugue** in 1884. Het stuk bevat geen directe verwijzingen

naar Bach, maar het componeren van een grootschalige prelude en fuga kon in het Frankrijk van de 19e eeuw weinig anders betekenen dan een hommage aan de grootmeester van het genre. Dat Franck besloot daaraan als derde element een koraal toe te voegen, maakt de toespeling des te duidelijker. Qua inhoud gaat Franck volledig zijn eigen weg. Ondanks de klassieke titels, zijn de verschillende onderdelen zeer vrij en romantisch van invulling.

De Prélude is gebaseerd op twee motieven. Het eerste is een onrustige beweging van 32e noten die gebroken akkoorden vormen, het tweede een dalend motief in seconden dat herinnert aan Bach's cantate 'Weinen, klagen, sorgen, zagen', BWV 12 en vooruitwijst naar het thema van de fuga. Via een ingenieuze overgang wordt de verbinding gemaakt met het koraal. Dat bestaat uit lange melodische lijnen, die driemaal uitkomen op een herkenbaar thema, dat steeds luider klinkt. Na een overgangssectie zet de fuga in. Deze wordt gaandeweg onrustiger van karakter en komt theatraal tot stilstand. Na een fermate volgt een fantasia-achtige passage, waarin Franck zijn meesterzet doet: hij combineert de elementen van alle drie de delen. Tegelijkertijd klinken dan de onrustige noten van het begin en de thema's van het koraal en de fuga. Deze apotheose leidt tot een glorieus slot in majeur.

Sergej Rachmaninoff (1873-1943) maakte zijn bewerking van drie delen uit de **Partita voor viool solo in E majeur, BWV 1006** in 1933. De pianovirtuoos was welbekend met het vioolrepertoire – hij concerteerde regelmatig met Fritz Kreisler (wiens composities hij overigens ook voor piano solo bewerkte). Wellicht kende hij zodoende ook Ysaÿe's sonates voor viool solo uit 1923, waarvan de tweede begint met een toespeling op Bachs partita. De directe aanleiding voor de bewerking was echter een uitvoering van de originele versie door Nathan Milstein.

Rachmaninoff liet de oorspronkelijke lijnen van de soloviool geheel intact, maar voegde een veelheid aan tegenstemmen toe – grotendeels aan Bachs motieven zelf ontleend. De harmonieën die daaruit ontstaan dragen in hoge mate Rachmaninoffs stempel, en maken de sfeer, die steeds licht blijft zoals het origineel, bijna salonachtig.

Harold Bauer (1873-1951) maakte na een carrière als violistisch wonderkind in Engeland op aanraden van niemand minder dan Paderewski de keus voor de piano. Hij vestigde zich aanvankelijk in Parijs, waar hij de wereldpremière van Debussy's 'Children's Corner' gaf. In hetzelfde jaar droeg Ravel zijn 'Ondine' (uit 'Gaspard de la nuit') aan hem op. Later verhuisde hij naar de Verenigde Staten, waar hij tot zijn dood vooral een carrière als pedagoog had. Hij maakte diverse transcripties, voornamelijk van werken van Bach.

De aria **Die Seele ruht in Jesu Händen** uit de cantate 'Herr Jesu Christ, wahr' Mensch und Gott', **BWV 127** weet hij in zijn bewerking tot een overtuigend klinkend romantisch pianowerk om te vormen. De oorspronkelijke hobo-partij klinkt een

octaaf lager, terwijl de rechterhand met repeterende akkoorden (twee blokfluiten in het origineel) een toespeling maken op de 'Sterbeglocken' uit de tekst. Ook de harmonieën past Bauer soms licht aan, waarbij hij zijn bewondering voor Brahms niet onder stoelen of banken steekt.

De veelzijdige componist **Ralph Vaughan Williams** (1872-1958) was goed thuis in kerkmuziek. Als redacteur werkte hij mee aan de publicatie van liedbundels als 'the English Hymnal' en 'Songs of Praise'. Zijn bewerking van de koraalprelude **Ach bleib bei uns, Herr Jesu Christ, BWV 649** componeerde hij als bijdrage voor 'A Bach book for Harriet Cohen' – een verzameling Bachbewerkingen voor de Engelse pianiste. Vaughan Williams' bijdrage steekt er met kop en schouders boven uit.

Het stuk ondergaat in zijn transcriptie een flinke gedaanteverwisseling. Bach componeerde het origineel aanvankelijk als cantatedeel (uit de cantate 'Bleib' bei uns, denn es will Abend werden', BWV 6). De zweriger melodie wordt daarin door een violoncello piccolo gespeeld, die het geheel een helder en licht karakter heeft en daarmee refereert aan de regel 'dein göttlich Wort, das helle Licht' uit de tekst. Vaughan Williams liet zich meer door het avondlijke van de tekst inspireren en gaf zijn bewerking de aanduiding 'Andante tranquillo (quasi notturno)'. Hier is het de koraalmelodie, die in heldere akkoorden het goddelijke licht verklankt. Vaughan Williams laat zijn bewerking overigens voorafgaan door een koraalharmonisatie (naar BWV 253), waarbij hij de tekst zowel in het Duits als in een Engelse vertaling liet afdrucken.

De in Australië geboren **Percy Grainger** (1882-1961) was een excentrieke persoonlijkheid die vooral als pianovirtuoos en als componist van volksmuziekarrangementen bekendheid genoot. Hij hield niet erg van Haydn, Beethoven en Mozart; van Bach daarentegen des te meer. Zijn partituren worden gekenmerkt door een zeer precieze notatie wat betreft dynamiek, tempo en pedaalgebruik.

De zeer vrije parafrase **Blithe Bells** wordt in de partituur voorafgegaan door de volgende tekst: "A free ramble by Percy Aldridge Grainger on Bach's aria 'Sheep may graze in safety when a goodly shepherd watches o'er them' (from the Secular Cantata 'Was mir behagt, ist nur die muntre Jagd'). The ramble is colored by the thought that Bach in writing the melody in thirds that opens and closes the number, may have aimed at giving a hint of the sound of sheep bells."

Hannes Minnaar

Hannes Minnaar

“Een jonge pianist van internationale allure is opgestaan”

In mei 2013 debuteert Hannes Minnaar bij het Koninklijk Concertgebouw Orkest met Beethovens Vierde pianoconcert onder leiding van Herbert Blomstedt. Het is een nieuwe mijlpaal in de carrière van de 28-jarige pianist. De uitnodiging voor dit concert volgt nadat Minnaar in 2010 de derde prijs in de wacht sleept op de Koningin Elisabeth Wedstrijd in Brussel. De prestigieuze prijs levert hem het jaar erop een Borletti-Buitoni Trust Fellowship op waarmee hij onder andere zijn eerste CD kan opnemen. Deze CD, met Rachmaninoffs weinig gespeelde eerste pianosonate en Ravels Miroirs, ontvangt lovende kritieken en wordt een jaar later bekroond met een Edison.

Minnaars talent wordt al opgemerkt op het Conservatorium van Amsterdam waar hij zijn studie bij Jan Wijn summa cum laude afrondt. Snel daarna wordt hij gevraagd als solist bij diverse orkesten. Hij werkt samen met dirigenten als Marin Alsop, Frans Brüggen en Edo de Waart. Hij geeft recitals en is te gast op diverse festivals, veelal in Frankrijk. Zo speelt Minnaar in 2013 op het befaamde pianofestival in La Roque d'Anthéron, waar alle groten uit de pianowereld hun opwachting maken. Minnaar doet ook festivals in landen als China en Bahrein aan. Eind 2013 maakt hij zijn recitaldebuut in Tokio.

Als Minnaar in 2008 besluit zich internationaal te willen meten, neemt hij deel aan het Concours van Genève, waar hij een tweede prijs behaalt. In 2010 volgen de Elisabeth Evertsprijs en de eerder genoemde onderscheiding op het fameuze Brusselse concours. Vooral dankzij deze laatste erkenning komt Minnaar nationaal en internationaal in de spotlights te staan. Recensenten roemen zijn natuurlijke spel, zijn muzikale intelligentie, gevoel voor lijn en structuur, bescheidenheid én zijn harde werkersmentaliteit: een 'winnende combinatie'. “Een jonge pianist van internationale allure is opgestaan,” schrijft NRC-recensent Peter de Bruin in 2010.

Minnaars interesse ligt niet uitsluitend bij piano solo, hij is ook als kamermusicus actief. Met het Van Baerle Trio is hij bezig aan een internationale opmars. Het trio won diverse prijzen en maakt in 2014 een tournee langs de belangrijkste Europese zalen in de serie Rising Stars. Daarnaast werkte Minnaar samen met gevierde musici als Janine Jansen, Liza Ferschtman, Mischa Maisky, Quirine Viersen, Simone Lamsma en het Parkanyi Kwartet.

Met het Nederlands Symfonie Orkest en dirigent Jan Willem de Vriend liggen plannen klaar voor het opnemen van alle vijf Beethovenconcerten. Maar met de CD 'Bach Inspirations' vestigt hij nu eerst aandacht op werk van zijn favoriete componist.

De Edisonjury 2012 over Hannes Minnaars Rachmaninoff/Ravel-cd;

Hannes Minnaar is de vlaggendrager van de nieuwste generatie Nederlandse pianisten. (...) Zijn in 2011 verschenen debuut-cd schetst een ultiem portret van Minnaars muzikale natuur. (...) De wijze waarop hij overzicht houdt over de complexe pianistiek en hoofd- en bijzaken scheidt in Rachmaninoffs Eerste pianosonate zorgen ervoor dat het niet het mislukte werk blijkt te zijn waar veel pianisten het voor houden. Zoals Minnaar ook in Ravels Miroirs en Sonatine de valkuilen van slechts kleurrijk effect of sentimentaliteit omzeilt. Toch: je doet Minnaar onrecht door hem als een puur dienstbaar pianist te omschrijven, want zijn eerbied gaat onmiskenbaar met liefde en geestdrift gepaard. Het maakt Hannes Minnaar ondanks zijn jonge leeftijd tot een pianist met gezag.

Recording: **Mediatrack**
Producer/recording engineer: **Tom Peeters**
Piano tuner/technician: **Michel Brandjes**
Recording location: **Westvest90 Schiedam**
Recording dates: **June 25,26,27 2013**
Text: **Hannes Minnaar**
Translation: **David Shapero**
Photography: **Marco Borggreve**
Artwork design: **Egbert Luijs**
Special thanks to: **Bijlage TV** and **Westvest90**
With financial support from: **Borletti-Buitoni Trust** and **Hillbrook Expatriate Tax Solutions**

management: **Alferink Artists Management**
www.alferink.org

hannesminnaar.com
cobrarecords.com

Hillbrook

Alferink | artists management

The Borletti-Buitoni Trust (BBT) helps outstanding young musicians to develop and sustain international careers with awards that fund tailor-made projects. As well as financial assistance the Trust provides invaluable support and encouragement to an ever-growing family of young musicians.

www.bbtrust.com

Also available

Sergei Rachmaninoff | Piano Sonata No. 1 / Maurice Ravel | Sonatine & Mirosirs
2011 [Etcetera/KTC 1432]

